

Arrest

nr. 178 902 van 2 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Khan Qarghana, een dorp gelegen binnen het district Sheikh Ali van de provincie Parwan. U bent zesendertig jaar oud, Hazara van etnische origine en sjiitisch moslim.

Sinds uw zevende moest u voor het vee van uw vader zorgen. U ging niet naar school omwille van de oorlogssituatie en het gebrek aan faciliteiten. Vanaf uw dertiende moest u uw vader eveneens helpen met het bewerken van zijn landbouwgronden. Na de komst van de Taliban waren de gronden van uw vader niet meer toegankelijk en moest u binnenshuis tapijten knopen. U was erg jong en de techniek om tapijten te knopen was moeilijk. Wanneer u een fout maakte werd u geslagen door uw vader en uw oudste broer.

Op uw vijftien besloot u dat u ook graag andere zaken wilde leren dan landbouw, vee hoeden en tapijten knopen. U trok erop uit om andere families in de vallei te helpen waar nodig. Op die manier leerde u onder meer koken voor feesten en andere gelegenheden, en leerde u eveneens huizen bouwen en renoveren. Soms werd u betaald voor deze hulp, maar vaak deed u dit vrijwillig. Zelf vroeg u nooit om geld voor uw werk, gezien de mensen die u ging helpen het financieel niet breed hadden. Wanneer u na een dergelijke karwei weer thuis kwam waren uw ouders kwaad. Ze vonden het niet kunnen dat u anderen ging helpen en het werk dat u voor hen moest doen liet liggen. Als straf werd u steeds geslagen en mishandeld door uw ouders en uw oudste broer. Uit wraak zette u uw werk voor anderen voort en onderging u deze mishandelingen, en dit tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Zo'n zes jaar geleden besloot u om Afghanistan te verlaten. Enkele vrienden van u waren van plan om naar Iran te gaan en zeiden dat ze u konden helpen indien u mee wilde gaan. Aangezien u geen goed leven had, en de mishandeling door uw familie beu was, besloot u om met deze vrienden mee te gaan. U stal wat geld van uw moeder en verliet uw ouderlijk huis 's morgens vroeg rond vier uur terwijl uw familie nog lag te slapen. Uw vrienden hadden een auto geregeld waarmee u naar Kaboel gebracht werd. Van Kaboel reisde u samen met hen door naar Peshawar in Pakistan. Vanaf dan reisde u afwisselend te voet en per auto.

Tien dagen nadat u uit uw dorp was vertrokken kwam u aan in Iran. U ging naar uw neef die reeds een tiental jaar in Teheran verbleef. Uw neef werkte er in de bouw en hielp u aan een job in diezelfde sector. U werkte op verschillende plaatsen in Iran en logeerde telkens in de gebouwen waar u aan hen werk was. Drie jaar geleden verhuisde uw neef opnieuw naar Afghanistan omdat zijn kinderen niet de kans kregen om verder te studeren in Iran. Bij zijn terugkomst in Afghanistan vertelde uw neef slechte dingen over u aan uw familie. Hij zei dat u in Iran alcohol dronk en achter de vrouwen liep. U denkt dat uw neef dit deed uit jaloezie. De schoonbroer van uw neef werkte immers samen met u in de bouwsector in Iran. Nadat uw neef vertrokken was verloor hij echter zijn job omdat hij niet goed presteerde. Aangezien uw werkgever wel tevreden was van u, had u de taken van de schoonbroer van uw neef mogen overnemen. Vervolgens belden de families van uw vrienden (die met u meegereisd waren vanuit Afghanistan naar Iran) om te horen of het waar was dat u er een dergelijk verfoeilijk leven op na hield in Iran. Uw vrienden ontkenden dit en zeiden dat u die zaken niet deed. Desondanks geloofde uw familie uw neef en lieten zij aan de families van uw vrienden verstaan dat zij niets meer met u te maken wilden hebben. In 2015 verhuisde de schoonbroer van uw neef eveneens terug naar Afghanistan. Hij toonde uw familie een video waarin u te zien was op een huwelijksfeest met een beker frisdrank in de hand en zei dat hier alcohol in zat. Vier maanden later vertrok u uit Iran. U besloot te vertrekken omdat u geen verblijfsdocumenten kon verkrijgen en illegaal in het land verbleef. U zag geen toekomst en had schrik om opgepakt en teruggestuurd te worden door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast waren twee vrienden van u na arrestatie gedwongen naar Syrië gestuurd waar ze omkwamen in de oorlog.

U verliet Iran en reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië, en Frankrijk. Op 27 augustus 2015 kwam u aan in België. De volgende dag meldde u zich aan bij de asielautoriteiten en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest neer van dokter Tayar Riad, een huisarts die u raadpleegde op 18 mei 2016 in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) is van oordeel dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral werd vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaart Afghanistan verlaten te hebben als gevolg van intra familiaal geweld. Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke en de privé sfeer en vallen niet onder de noemer van de Conventie van Genève, waardoor u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Anderzijds wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat er evenmin redenen zijn om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waarbij sprake is van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering, of

onmenselijke of vernederende behandeling. U verklaarde immers dat u Afghanistan verliet omwille van de jarenlange mishandeling door uw vader en broer (CGVS p. 8-11). De verklaringen die u hieromtrent aflegde zijn niet consistent, op sommige vlakken zelfs tegenstrijdig, en in hun geheel weinig aannemelijk.

Zo is het enigszins opmerkelijk dat de mishandeling die u ondervond maar liefst tot uw dertigste of éénendertigste levensjaar duurde (CGVS p. 2, 11, 12), zonder dat u hier ooit, zelfs niet op meerderjarige leeftijd, op één of andere manier aan probeerde te ontkomen. Dit staat immers in schril contrast met de rebellie die u toonde ten opzichte van het werk dat uw vader u oplegde (CGVS p. 6, 8, 9), iets waarmee u reeds op uw amper twaalf of dertien jaar mee begon (CGVS p. 9). Het feit dat reeds sinds kleins af niet gehoorzaamde aan uw vader - en zelfs zijn toestemming niet vroeg toen u voor het eerst iets anders wilde gaan doen (CGVS p. 9) - maar tegelijkertijd wel op uw dertigste nog steeds naar huis terugkeerde en zijn mishandeling onderging, lijkt in dat opzicht wel zeer twijfelachtig en zelfs compleet onverzoenbaar gedrag. Daarenboven verklaarde u dat u al vanaf uw twaalfde bij verschillende mensen uit uw regio een handje ging toesteken en op die manier onder meer leerde koken en huizen bouwen (CGVS p. 8, 9), wat getuigt van een opvallende mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Het feit dat u deze capaciteiten, alsook hetgeen dat u geleerd had van deze mensen, daarentegen niet gebruikte om uw leven elders in de regio of in één van de Afgaanse grootsteden uit te bouwen, weg van uw directe familie, al zeker nadat u een volwassen leeftijd had bereikt, is in dat opzicht eveneens bijzonder merkwaardig.

Op de vraag om welke reden u nooit iets ondernam tegen deze mishandeling, was uw antwoord al even frappant. U stelde namelijk dat u niets deed aangezien uw vader en broer ouder dan u waren, en het in de Afgaanse maatschappij de gewoonte is om de ouderen te gehoorzamen (CGVS p. 10). U voegde hier nog aan toe dat u niets mocht zeggen om in opstand te komen (CGVS p. 10), hoewel u in feite quasi dagelijks in opstand kwam door uw werk te laten liggen en bij andere families de handen uit de mouwen te steken. In diezelfde context verklaarde u dat iedereen uit uw regio op de hoogte was van deze mishandelingen, en dat sommigen uw broer hier zelfs op aanspraken en hem vroegen wat hij zou doen indien zijn eigen zoon zo mishandeld werd. Vervolgens gaf u aan dat uw broer een zoon heeft die iets jonger is dan u (CGVS p. 10), hoewel uit uw verklaringen van bij Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw broer slechts zo'n achttal jaar ouder is dan u (zie verklaring DVZ p. 7) en het dus bijzonder twijfelachtig lijkt dat hij een zoon zou hebben die slechts iets jonger is dan u. Bovendien trouwde uw broer pas rond zijn zeventiende (CGVS p. 6), oftewel toen u zelf zo'n elf jaar oud was, hetgeen betekent dat zijn oudste zoon ook minstens elf jaar jonger dan u zou moeten zijn. Het feit dat u beweert dat uw broer een zoon heeft die slechts iets jonger is dan u, brengt niet alleen uw persoonlijke geloofwaardigheid in het gedrang, maar ook de algemene geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Verder is het enigszins bizar dat u over het helpen van andere mensen spreekt in termen van wraak op uw vader en oudste broer voor de mishandeling die zij u aandeden. U stelt dat u goed genoeg wist dat u hen op deze manier kwaad maakte, en bijgevolg een pak slaag moest verwachten wanneer u weer thuiskwam (CGVS p. 11). Indien deze (fysieke) mishandeling echter werkelijk jarenlang aansleepte, en u - zoals u zelf verklaart - hier tot op de dag van vandaag nog de littekens en de gevolgen van draagt (CGVS p. 7, 9, 18), kunnen er toch vraagtekens geplaatst worden welke voldoening u nog haalde uit het nemen van deze wraak.

Met andere woorden, de mishandeling die u schetst vanwege uw vader en oudere broer ten aanzien van u, komt weinig geloofwaardig over.

Minstens even bevreemdend is de manier waarop u besloot om weg te trekken uit uw dorp. U nam hierin immers zelf niet het voortouw, maar liet zich leiden door enkele vrienden die besloten om op zoek te gaan naar een beter leven in Iran (CGVS p. 11). Gevraagd hoe u dit aanbracht bij uw ouders, stelt u dat u hen hier niet van op de hoogte bracht. U verklaart dat u uw huis stiekem verliet op een moment dat uw familie nog lag te slapen, rond vier uur 's morgens (CGVS p. 12). Een opmerkelijk gegeven, daar u eerder tijdens het gehoor meermaals verklaarde dat u steeds om vier uur 's morgens moest opstaan van uw ouders om tapijten te beginnen knopen (CGVS p. 4, 9, 11). Dit laat toch minstens vermoeden dat uw vader op dat vroege moment van de dag al wel alert moet zijn geweest. Ook is het merkwaardig dat u aangeeft niet te weten om welke reden deze vrienden naar Iran trokken. Meer nog, u vroeg het hen niet eens, en het kwam blijkbaar ook niet ter sprake (CGVS p. 12), en dit terwijl u samen de toch wel de ingrijpende stap zetten om uw land van herkomst te verlaten. Daarenboven is het opvallend dat er reeds een neef en een oom van u in Teheran woonden en werkten, en dat u hen, ondanks het feit dat u niet over een gsm noch over hun telefoonnummers beschikte, bijzonder vlot kon terugvinden via de nochtans erg grote lokale Afgaanse gemeenschap (CGVS p. 14).

Voorts is het vreemd dat uw neef, die er eerder bij uw aankomst in Iran nog voor zorgde dat u medische hulp kreeg (CGVS p. 7) en u nota bene ook aan een job hielp (CGVS p. 12), bij zijn terugkeer naar Afghanistan plots leugens over u verspreidde. In die context haalt u eveneens aan dat u dit alles te

weten gekomen bent via de jongens waarmee uzelf naar Iran reisde. U verklaart dat hun families hen opbelden om te vragen of het klopt dat u zulke verfoeilijke dingen deed, hetgeen zij op hun beurt ontkenden (CGVS p. 15). Gevraagd aan wie uw ouders vervolgens precies vertelden dat zij niets meer met u te maken wilden hebben, geeft u aan dat dit via de familie van een zekere Hassan gebeurde (CGVS p. 15). Nochtans sprak u dit tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet over deze familie, en verklaarde u op dat moment dat uw ouders dit aan de ouders van uw neef Nabi lieten weten (zie vragenlijst DVZ). Andersom verwees u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken dan weer naar het feit dat uw ouders zeiden dat uw vader en uw broer u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan eigenhandig zouden 'onthoofden' (zie vragenlijst DVZ), een toch wel opmerkelijke uitspraak die u weliswaar op geen enkel moment aanhaalde noch herhaalde op het CGVS.

Tot slot werd een noemenswaardige discrepantie vastgesteld wat betreft uw vertrek uit Iran. Zo verklaarde u immers in eerste instantie dat u nog een viertal maanden in Iran bleef nadat u vernomen had dat uw neef leugens over u had verspreid in Afghanistan (CGVS p. 16). Gevraagd in welk jaar u Iran precies verliet, geeft u vervolgens aan dat dit in 2015 was. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder aanhaalde dat uw neef reeds drie jaar geleden Iran verliet en u ongeveer vier maanden later eveneens vertrok, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat de schoonbroer van uw neef terugging naar Afghanistan in 2015 en u pas hierna Iran verliet. Op dat moment voegt u bovendien plots toe dat deze schoonbroer van uw neef bij zijn terugkomst in Afghanistan eveneens slechte dingen over u vertelde. U verklaart dat hij zelfs een video toonde waarin u te zien was op een bruiloft met een beker drank in de hand (CGVS p. 16), elementen waar u tijdens uw eerste gehoor vreemd genoeg geenszins vermelding van maakte (zie vragenlijst DVZ).

Wat er ook van zij, het door u aangehaalde familieconflict is onvoldoende ernstig om aanleiding te kunnen geven tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. U bent bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan immers niet verplicht om contact te zoeken met uw familie, en beschikt over de nodige leeftijd, ervaring, capaciteiten en zelfstandigheid om een eigen woonplaats te kiezen en een zelfstandig leven uit te bouwen, net zoals u in Iran deed.

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, nl. ten gevolge foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het document dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielmotieven, namelijk het medisch attest uitgegeven door dokter Riad, kan bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Dit attest verwijst immers louter naar medische gegevens waarvan noch de concrete oorzaak noch de link met uw asielmotieven kan vastgesteld worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in het district Sheikh Ali relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit het district Sheikh Ali nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft in wat zich voordoet als een eerste middel aan dat in de bestreden beslissing geheel ten onrechte verzoeker het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoeker werkt dit uit aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) is van oordeel dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral werd vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaart Afghanistan verlaten te hebben als gevolg van intra familiaal geweld. Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke en de privé sfeer en vallen niet onder de noemer van de Conventie van Genève, waardoor u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Anderzijds wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat er evenmin redenen zijn om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waarbij sprake is van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling. U verklaarde immers dat u Afghanistan verliet omwille van de jarenlange mishandeling door uw vader en broer (CGVS p. 8-11). De verklaringen die u hieromtrent aflegde zijn niet consistent, op sommige vlakken zelfs tegenstrijdig, en in hun geheel weinig aannemelijk.

Zo is het enigszins opmerkelijk dat de mishandeling die u ondervond maar liefst tot uw dertigste of éénendertigste levensjaar duurde (CGVS p. 2, 11, 12), zonder dat u hier ooit, zelfs niet op meerderjarige leeftijd, op één of andere manier aan probeerde te ontkomen. Dit staat immers in schril contrast met de rebellie die u toonde ten opzichte van het werk dat uw vader u oplegde (CGVS p. 6, 8, 9), iets waarmee u reeds op uw amper twaalf of dertien jaar mee begon (CGVS p. 9). Het feit dat reeds sinds kleins af niet gehoorzaamde aan uw vader - en zelfs zijn toestemming niet vroeg toen u voor het eerst iets anders wilde gaan doen (CGVS p. 9) - maar tegelijkertijd wel op uw dertigste nog steeds naar huis terugkeerde en zijn mishandeling onderging, lijkt in dat opzicht wel zeer twijfelachtig en zelfs compleet onverzoenbaar gedrag. Daarenboven verklaarde u dat u al vanaf uw twaalfde bij verschillende mensen uit uw regio een handje ging toesteken en op die manier onder meer leerde koken en huizen bouwen (CGVS p. 8, 9), wat getuigt van een opvallende mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Het feit

dat u deze capaciteiten, alsook hetgeen dat u geleerd had van deze mensen, daarentegen niet gebruikte om uw leven elders in de regio of in één van de Afghaanse grootsteden uit te bouwen, weg van uw directe familie, al zeker nadat u een volwassen leeftijd had bereikt, is in dat opzicht eveneens bijzonder merkwaardig.

Op de vraag om welke reden u nooit iets ondernam tegen deze mishandeling, was uw antwoord al even frappant. U stelde namelijk dat u niets deed aangezien uw vader en broer ouder dan u waren, en het in de Afghaanse maatschappij de gewoonte is om de ouderen te gehoorzamen (CGVS p. 10). U voegde hier nog aan toe dat u niets mocht zeggen om in opstand te komen (CGVS p. 10), hoewel u in feite quasi dagelijks in opstand kwam door uw werk te laten liggen en bij andere families de handen uit de mouwen te steken. In diezelfde context verklaarde u dat iedereen uit uw regio op de hoogte was van deze mishandelingen, en dat sommigen uw broer hier zelfs op aanspraken en hem vroegen wat hij zou doen indien zijn eigen zoon zo mishandeld werd. Vervolgens gaf u aan dat uw broer een zoon heeft die iets jonger is dan u (CGVS p. 10), hoewel uit uw verklaringen van bij Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw broer slechts zo'n achttal jaar ouder is dan u (zie verklaring DVZ p. 7) en het dus bijzonder twijfelachtig lijkt dat hij een zoon zou hebben die slechts iets jonger is dan u. Bovendien trouwde uw broer pas rond zijn zeventiende (CGVS p. 6), oftewel toen u zelf zo'n elf jaar oud was, hetgeen betekent dat zijn oudste zoon ook minstens elf jaar jonger dan u zou moeten zijn. Het feit dat u beweert dat uw broer een zoon heeft die slechts iets jonger is dan u, brengt niet alleen uw persoonlijke geloofwaardigheid in het gedrang, maar ook de algemene geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Verder is het enigszins bizar dat u over het helpen van andere mensen spreekt in termen van wraak op uw vader en oudste broer voor de mishandeling die zij u aandeden. U stelt dat u goed genoeg wist dat u hen op deze manier kwaad maakte, en bijgevolg een pak slaag moest verwachten wanneer u weer thuiskwam (CGVS p. 11). Indien deze (fysieke) mishandeling echter werkelijk jarenlang aansleepte, en u - zoals u zelf verklaart - hier tot op de dag van vandaag nog de littekens en de gevolgen van draagt (CGVS p. 7, 9, 18), kunnen er toch vraagtekens geplaatst worden welke voldoening u nog haalde uit het nemen van deze wraak.

Met andere woorden, de mishandeling die u schetst vanwege uw vader en oudere broer ten aanzien van u, komt weinig geloofwaardig over.

Minstens even bevreemdend is de manier waarop u besloot om weg te trekken uit uw dorp. U nam hierin immers zelf niet het voortouw, maar liet zich leiden door enkele vrienden die besloten om op zoek te gaan naar een beter leven in Iran (CGVS p. 11). Gevraagd hoe u dit aanbracht bij uw ouders, stelt u dat u hen hier niet van op de hoogte bracht. U verklaart dat u uw huis stiekem verliet op een moment dat uw familie nog lag te slapen, rond vier uur 's morgens (CGVS p. 12). Een opmerkelijk gegeven, daar u eerder tijdens het gehoor meermaals verklaarde dat u steeds om vier uur 's morgens moest opstaan van uw ouders om tapijten te beginnen knopen (CGVS p. 4, 9, 11). Dit laat toch minstens vermoeden dat uw vader op dat vroege moment van de dag al wel alert moet zijn geweest. Ook is het merkwaardig dat u aangeeft niet te weten om welke reden deze vrienden naar Iran trokken. Meer nog, u vroeg het hen niet eens, en het kwam blijkbaar ook niet ter sprake (CGVS p. 12), en dit terwijl u samen de toch wel de ingrijpende stap zetten om uw land van herkomst te verlaten. Daarenboven is het opvallend dat er reeds een neef en een oom van u in Teheran woonden en werkten, en dat u hen, ondanks het feit dat u niet over een gsm noch over hun telefoonnummers beschikte, bijzonder vlot kon terugvinden via de nochtans erg grote lokale Afghaanse gemeenschap (CGVS p. 14).

Voorts is het vreemd dat uw neef, die er eerder bij uw aankomst in Iran nog voor zorgde dat u medische hulp kreeg (CGVS p. 7) en u nota bene ook aan een job hielp (CGVS p. 12), bij zijn terugkeer naar Afghanistan plots leugens over u verspreidde. In die context haalt u eveneens aan dat u dit alles te weten gekomen bent via de jongens waarmee uzelf naar Iran reisde. U verklaart dat hun families hen opbelden om te vragen of het klopt dat u zulke verfoeilijke dingen deed, hetgeen zij op hun beurt ontkenden (CGVS p. 15). Gevraagd aan wie uw ouders vervolgens precies vertelden dat zij niets meer met u te maken wilden hebben, geeft u aan dat dit via de familie van een zekere Hassan gebeurde (CGVS p. 15). Nochtans sprak u dit tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet over deze familie, en verklaarde u op dat moment dat uw ouders dit aan de ouders van uw neef Nabi lieten weten (zie vragenlijst DVZ). Andersom verwees u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken dan weer naar het feit dat uw ouders zeiden dat uw vader en uw broer u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan eigenhandig zouden 'onthoofden' (zie vragenlijst DVZ), een toch wel opmerkelijke uitspraak die u weliswaar op geen enkel moment aanhaalde noch herhaalde op het CGVS.

Tot slot werd een noemenswaardige discrepantie vastgesteld wat betreft uw vertrek uit Iran. Zo verklaarde u immers in eerste instantie dat u nog een viertal maanden in Iran bleef nadat u vernomen had dat uw neef leugens over u had verspreid in Afghanistan (CGVS p. 16). Gevraagd in welk jaar u Iran precies verliet, geeft u vervolgens aan dat dit in 2015 was. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder aanhaalde dat uw neef reeds drie jaar geleden Iran verliet en u ongeveer

vier maanden later eveneens vertrok, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat de schoonbroer van uw neef terugging naar Afghanistan in 2015 en u pas hierna Iran verliet. Op dat moment voegt u bovendien plots toe dat deze schoonbroer van uw neef bij zijn terugkomst in Afghanistan eveneens slechte dingen over u vertelde. U verklaart dat hij zelfs een video toonde waarin u te zien was op een bruiloft met een beker drank in de hand (CGVS p. 16), elementen waar u tijdens uw eerste gehoor vreemd genoeg geenszins vermelding van maakte (zie vragenlijst DVZ).

Wat er ook van zij, het door u aangehaalde familieconflict is onvoldoende ernstig om aanleiding te kunnen geven tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. U bent bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan immers niet verplicht om contact te zoeken met uw familie, en beschikt over de nodige leeftijd, ervaring, capaciteiten en zelfstandigheid om een eigen woonplaats te kiezen en een zelfstandig leven uit te bouwen, net zoals u in Iran deed.

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, nl. ten gevolge foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het document dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielmotieven, namelijk het medisch attest uitgegeven door dokter Riad, kan bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Dit attest verwijst immers louter naar medische gegevens waarvan noch de concrete oorzaak noch de link met uw asielmotieven kan vastgesteld worden.”.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, onverminderd gehandhaafd.

De enkele verwijzing naar het feit dat hij als Hazara een etnische minderheid is die in Afghanistan wordt vervolgd, gediscrimineerd en gedood, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen stellende dat hij jarenlang het slachtoffer was van zware mishandelingen door zijn familie, als kind diende te werken en hieraan verscheidene letsels en littekens heeft overgehouden, en dat zijn familie zich volledig tegen hem gekeerd heeft en zijn vader verklaarde dat hij verzoeker eigenhandig zou onthoofden, doet hij geenszins afbreuk aan de voorgaande pertinente en concrete vaststellingen.

De algemene bewering dat de taliban het doden en uitdrijven van Hazara's als onderdeel van de jihad beschouwen en hij de taliban evenzeer vreest onder verwijzing naar algemene informatie dienaangaande volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit is slechts een algemene bewering, doch biedt geen zicht op verzoekers persoonlijke situatie en problemen.

Waar hij aangeeft nooit klacht te hebben neergelegd bij de bevoegde autoriteiten aangezien hij dacht nooit geloofd te zullen worden en dat er toch niets gedaan zou worden aan zijn situatie biedt geen enkele aanwijzing die er op zou duiden dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft.

De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans in bescherming te verkrijgen tegen eventuele belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat de overheid in Afghanistan mensen die door wraak of familieconflicten bedreigd worden niet kan beschermen, is slechts een algemene bewering die niet wordt gestaafd.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij, *in casu* Afghanistan. De vrees in Iran te zullen worden opgepakt en naar Syrië te worden gestuurd om te gaan vechten en de aangehaalde informatie dienaangaande, heeft dan ook geen uitstaans met de te beoordelen vrees en risico ten aanzien van Afghanistan.

Het argument dat hij zich gelet op het familiaal conflict niet in zijn regio van herkomst kan vestigen is gelet op wat voorafgaat niet dienstig. Ook waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn profiel als Hazara en sjiitisch moslim dient opnieuw te worden gewezen op het feit dat dit niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen doch slaagt hier niet in.

Verzoeker voegt bij een aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan. Het bijbrengen van algemene informatie omtrent de situatie van Hazara's volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, het district Koh-e Safi in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in verzoekers district Sheikh Ali relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit verzoekers district Sheikh Ali nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Waar verzoeker aangeeft dat het niet betekent dat de situatie daar veilig is, wanneer er nauwelijks berichtgeving uit de regio en dienaangaande melding maakt van een incident waarbij drie hulpverleners werden gedood, moet worden opgemerkt dat uit dit incident niet kan worden afgeleid dat er actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is het tegendeel aan te tonen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district district Sheikh Ali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in dit gebied aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF